A°. 1843. N°. 82.

DONDERDAG, 12 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 3 October 1843.

(26853) Alzoo A. H. D'HAPPART en J. S. BURNE, zich bij requeste aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit van een stuk Land, gelegen in de *Wanica Kreek*, aan de beide oevers der *Santo Kreek*, ter grootte van *Honderd Vijftig* akkers, te mogen erlangen.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren beter regt te hebben dan de adressanten, gelegenheid gegeven, om van nu af, binnen *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorsz. request met de bijlagen ter *visie* liggen; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

(26867) J. GROOFF, neemt bij het verlaten van deze, door hem geliefkoosde Kolonie nogmaals hartelijk afscheid van alle Ingezetenen; — Woorden ontbreken hem, om zijne dankbare gevoelens uit te drukken voor de menigvuldige bewijzen van belangstelling gedurende zijn veeljarig verblijf binnen dezelve ondervonden; — Het vereerend uitgeleide op gisteren door hem genoten, zal voor hem eene blijvende aangename indruk zijn, hij bedankt uit grond van zijn hart, allen die daaraan deel namen, maar in het bijzonder den Edel Groot Achtbaren Heer Gouvernements Secretaris G. S. DE VEER, den WelEdel Gestrengen Heer R. H. ESSER, Kapitein Adjudant van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Kolonien, den WelEdel Gestrengen Heer C. B. KRAIJENHOFF VAN WICKERA, fungerend Kommandant, alsmede alle verdere WelEd. Gestrenge Heeren Officieren daarbij tegenwoordig, gelijk ook het Garnisoen dat onder het speelen van deszelfs welluidende Muzijk, dit voor hem zoo treurig oogenblik dierbaar maakte; in een woord alle Hoogere en Lagere Standen die hem die Eere hielpen toebrengen; hij beveelt zijne Gemeente in het bijzonder, en alle andere Inwoners van dit Gewest in Gods genade en zegen aan. Dat liefde en eendragt op Godsdienstige beginselen steunende hier mogen heerschen; — Daar hij welligt dit land nimmer zal wederzien, zoo geeft hij aan allen de stellige verzekering dat hoeverre ook voortaan met het ligchaam verwijderd, hij steeds in den Geest met wederkeerige gevoelens van liefde en toegenegenheid Suriname's Ingezetenen hartelijk toegedaan blijft.

Hij maakt bij zijn laatst afscheid gebruik van dezelfde woorden die hij bij zijn eerst aankomen alhier voor ruim *Zeventien* jaren geleden bezigde: »GOD ZEGENE *SURINAME!*«

Braamspunt, den
10 *October* 1843.

(26865) De Vendumeester *A. SALOMONS*, zal HEDEN MORGEN om *negen* ure, ten zijnen huize verkoopen:

3 à 400 Blomvaten Zout, 2 à 300 kistjes *Curaçaosche* Sigaren van differente kwaliteiten; voor rekening dien het mogte aangaan.

(26866) De Vendumeester *A. SALOMONS*, zal HEDEN MORGEN om *negen* uren, verkoopen:

Provisien, *nieuwe* Stukgoederen, 100 Hammen en 50 Kazen, Satinet, Everlasting, Lijn Olie, *kistjes* Kaarsen en Trekbanden. — Alsmede: den Neger *Thomas*. — Voorts nog: Een *zes-riems* Tent-Corjaal. Ter bezigtiging op het Lands Werf.

(26856) De ondergeteekende verwittigd zijne geëerde Begunstigers dat hij per Kapitein R. VAN DER MEIJ, op nieuw ontvangen heeft:

Versche *PROVISIEN*,

en berigt tevens aan de DAMES dat de *ELEGANTE SHWALS* en *OMSLAGDOEKEN* zijn uitgepakt, alsmede: zeer schoon en vermakelijk *SPEELGOED* voor Kinderen, *tot civiele prijzen*, daar hij stellig voornemens is in het voorjaar naar *Europa* te vertrekken.

Paramaribo, den 9 October 1843.
J. P. HAASE JR.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, het Schip de Snelheid, Kapt. F. J. Kamp, van Amsterdam, hebbende 53 dagen reis.

Idem, de Engelsche Schoener Guiana, Kapt. J. A. Williams, van St. Martin, laatst van St. Lucien en Barbados; hebbende 11 d. reis; Passagier: Patrik Richardson.

Den 10den, de Engelsche Sloep Sylph, Kapt. J. G. Caple, van Berbice, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: wed. J. P. Sander, Johanna Sander, Matilda H. Lantrophe, J. A. Oosterhold en Elisabeth Gardner.

UITGEKLAARD.

Den 6den, het Schip Nathalie, Kapt. S. Nielsen, lading: 448 vaten Suiker en 41 b. schoone Katoen. — Met hetzelve zijn als Passagiers vertrokken: de Hoogwaardige Heer J. Grooff en de Heer P. Nobel.

Idem, het Schip Lodewijk Anthonie, Kapt. R. Tjebbes, lading 525 vaten Suiker, 43 b. schoone Katoen. 3190 ponden Koper, 410 dito Metaal, 110 dito Tin, 1 vat- en 7 kisten Arrowroet.

Den 9den, het Schip van Speijk, Kapt. D. Visser, naar Amsterdam; lading: 1 vat en 792 balen heele Koffij, 9 vaten en 144 balen gebroken dito. 110 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen, 5 vaten en 8 kistjes Arrowroet. — Allen naar Amsterdam.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 22 Augustus 1843.)

FRANKRIJK.

PARIJS, 13 Augustus.

Het *Journal des Débats* verdedigt zich, in een uitvoerig artikel, tegen het verwijt, dat het den tegenwoordigen opstand in Spanje tegen Espartero als regtmatig heeft voorgesteld. De zakelijke inhoud van dit artikel komt hierop neder:

»Nimmer hebben wij, op eenigerlei wijze of in eenigen zin, de regtmatigheid of onregtmatigheid der nieuwe regering in Spanje pogen te bewijzen. Wij gelooven, dat, als men den draad der regtmatigheid in de elkander opgevolgd hebbende veranderingen, die sedert eenige jaren in Spanje plaats grijpen, opzoeken wilde, zulks eene even moeijelijke als nuttelooze bemoeijing zijn zoude. Wij vermeten ons niet, te beweren, dat wij de regtmatigheid der middelen, door welke Espartero's val is bewerkt, kunnen bewijzen; maar wij gelooven, dat het nog veel moeijelijker zijn zoude, de regtmatigheid der middelen te bewijzen door welke hij zijne verheffing had tot stand gebragt. Toen de Koningin Maria Christina van haar natuurlijk en geregtigd gezag als regentes ontzet werd; toen Espartero, die de arm hadde behooren te zijn om haar te verdedigen, de arm was, die haar deed vallen, die haar dwong te abdikeren en te vlugten, even als hij zelf thans vlugten moet, zonder nog lang noodig te hebben, afstand te doen; hoe was toen de gesteldheid der zaken? De Cortes hadden met eene groote meerderheid eene wet aangenomen, die tot het in stand houden der publieke orde onvermijdelijk noodwendig was, eene wet, krachtens welke de stedelijke besturen onder het oppergezag der regering werden gesteld; de regentes wilde, gelijk zulks haar pligt was, deze, door de wetgevende magt aangenomen beschikking ten uitvoer doen leggen. Aan welke zijde was destijds het regt? aan de zijde der cortes en der constitutie, of aan de zijde der stedelijke besturen en der junta's. Aan de zijde der regentes, die de regten der kroon en der kamers in stand hield, of aan de zijde van Espartero, die dezelve opentlijk schond? Men vergelijke deze omstandigheden; men stelle het jaar 1840 en het jaar 1843 tegen elkander over, en men zal per saldo het onderscheid vinden, dat in de cortes de Koningin Christina de meerderheid voor zich, en Espartero alle medeleden tegen zich had; en dat de Koningin-regentes van den troon gestoten werd, omdat zij aan den geest der constitutionele regering getrouw bleef, en Espartero, omdat hij weigerde, zich daaraan te onderwerpen. Het komt ons daarom voor de nieuwe regering, die in Madrid is ingevoerd geworden, volstrekt nodeloos voor, den grond der regtmatigheid op te zoeken. Men wil ons bewijzen, dat de tegenwoordige regering niet letterlijk naar het regt is; wij willen daarentegen bewijzen, dat de regering van Espartero het nog minder

was. Dit zoude met alle logica kunnen geschieden, maar de zaak weinig bevorderen. Wij staan niet onder verdenking, vrienden van revolutionnaire regeringen te zijn; men kan ons niet verwijten, eene overdrevene neiging voor revolutien te betoonen; wij zijn niet gewoon, over zaken van regtelijkheid ligtzinnig te spreken; wij bekreunen er ons daarom weinig om, of wij ons als revolutionnairen behandeld zien. De nieuwe Spaansche regering heeft een manifest uitgevaardigd, in hetwelk zij verklaart, dat zij haar gezag uit de souvereiniteit des volks ontleent. Wij hebben ons geroepen te kennen gegeven, dat de nieuwe Spaansche regering daardoor hare stelling vereenvoudigd heeft; maar wij hebben niet gezegd, dat zij daardoor zoude regtmatig geworden zijn. Uit welke andere bron zoude dan de nieuwe regering hare magt hebben kunnen ontleenen? — Of zou zij welligt zeggen kunnen, dat zij die had verkregen van den regent, wien zij even te voren had neêrgebonsd? zou zulks niet het toppunt van bespottelijkheid, zoude het niet eene vergruizing van het regt geweest zijn, hetwelk men alzoo huichelde te eerbiedigen, op hetzelfde oogenblik dat men het schond. Neen. De regering, welke Spanje zich thans heeft gegeven, is niet datgene, wat men regtmatig noemt. Zij is dat niet, omdat zij het niet zijn kan. Haar prædicaat is, dat zij buitengewoon en tegen den regel is, even als de omstandigheden, die haar hebben in het aanzien geroepen. Deze hare gesteldheid zal echter zoo lang duren, tot eene regelregte verklaring der wetgevende magt het regt weder in zijne voegen heeft gebragt. Als wij de daadzaken schilderen zoo als zij zijn, heeft men dan daardoor het regt, het besluit op te maken, dat wij dezelve billijken, dat wij die tot algemeene grondbeginselen verheffen, dat wij dezelve als leerstelling opvoeren? In dit opzigt vinden wij ons geweten geheel gerust gesteld; want nimmer zijn wij voor revolutien geweest, even min uit neiging als uit grondbeginsel.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 14 Augustus.

Te Wisbaden is berigt ontvangen van de verlooving van den tegenwoordig te Petersburg aanwezigen hertog van Nassau met de grootvorstin **M a r i a**, oudste dochter van den grootvorst Michael van Rusland; deze tijding heeft algemeene levendige vreugde verwekt, dewijl door deze gelukkige gebeurtenis een reeds lang gevoede wensch van het hertogdom Nassau wordt vervuld.

Onder de korteling uitgevaardigde verordeningen onzer authoriteiten bevindt zich ook eene zeer uitvoerig opgestelde bepaling van het opper-presidentschap der provincie Brandenburg betrekkelijk de maatregelen ten aanzien van bedelaars en landloopers. Nog weinige jaren geleden bestond te Berlijn het instituut der zoogenaamde *bedelvoogden*, wier werkzaamheden daarin bestonden, dat zij de bedelaars deden opligten en naar het werkhuis brengen. Het waren eenige weinige meerendeels oude invalide of half invalide manen, men had dus ook niet veel ontzag voor hen, wetende de bedelaars zich veelal door list en geweld aan dit toezigt te onttrekken. Om deze reden werd deze inrigting opgeheven en het toezigt opgedragen aan de gendarmerie. Sedert dien tijd is het getal der gewone bedelaars belangrijk verminderd; alleen dat der zoogenaamde pauvres honteuses is zeer groot gebleven.

Behalve den onlangs vermelden banketbakkers winkel, waar niet minder dan 140 dagbladen en geschriften te lezen worden gegeven, bevinden zich hier nog verscheiden andere met 70 of 80 Journalen; het wordt al meer en meer mode de eigenlijke koffijhuizen en leeskabinetten met banketwinkels te vereenigen.

GEVAAR VAN EENIGE VERMAKEN, GRAPPEN OF ROEKELOOZE BEDRIJVEN.

Men behoorde zich zorgvuldig te wachten voor alle zoodanige oefeningen en vermaken, waarbij de gezondheid of het leven van eenig mensch in gevaar kan komen. Te dikwerf heeft onvoorzigtigheid in dezen de schromelijkste gevolgen. Zonder juist personen of plaatsen aan te duiden, zal ik hier eenige voorbeelden ter waarschuwing melden, opdat de herinnering van zoo groot gevaar dezen of genen moge terug houden van roekelooze bedrijven.

G. meende een ongeladen geweer te hebben en dreigde H., zeggende: wil ik reis? Met één trok hij den haan over, het geweer ging af, en H. verloor zijn gezigt. Hij had ook het leven kunnen verliezen, zoo het geweer eens met scherp geladen ware geweest. Dergelijk ongeluk gebeurde nog onlangs in den avond van eenen vreugdedag op zeker dorp, waar meer woestheid, dan ware vreugde te zien was. Men moest in dit opzigt meer behoedzaamheid gebruiken, en nooit een geladen geweer laten staan onder het bereik van kinderen of van volwassenen, die in verstand en voorzigtigheid nog kinderen zijn en kinderen blijven. Ook behoorde niemand ooit zoodanige roekeloosheid te hebben, om met schietgeweer, sabel of eenig ander scherp werktuig te dreigen, al is het dan ook uit de grap, zoo als het heeten zal.

I. en K. speelden, nog jong zijnde, in een stuk weideland en kregen den inval, om eens te rijden op een oud zwijn, dat daar liep. I. zoude het eerst daarop klimmen en K. het dier aandrijven. Het zwijn, daaraan niet gewoon en daartoe zoo ongeschikt, werpt den roekeloozen rijder dra zoo onzacht af, dat hij eenen arm breekt.

L. had M. uitgedaagd, om op schaatsen een' wedloop tegen hem te houden. Men komt op de gladde ijsbaan, snelt voort uit alle krachten — L. struikelt en valt zoo geweldig, dat hij sedert met een' stok moet loopen.

N. oefende zich, om op schaatsen ver te springen. Eens mislukte hem de sprong doordien er iets aan de schaats brak. Hij viel, en bezeerde zich deerlijk.

O. was gewoon zich op zijne sterkte te beroemen. Hij toonde zijne krachten gaarne door zware gewigten te tillen, dragen of werpen. Eindelijk mislukt hem zoodanige proef, hij tilt weder zwaar en verrukt zich zoodanig in den rug, dat hij daarvan altijd gebrekkig blijft.

P. ging eene weddenschap aan, dat hij zeker getal glazen jenever achter elkander zoude uitdrinken. Hij won de weddenschap, maar verloor daarbij het leven op eene ellendige wijze.

Eens, dat er bijzonder veel appels aan de boomen hingen, zouden R. en S. tegen elkander appels eten. R. at het meest, maar kwam door het onmatig eten van die verkoelende vrucht aan het sukkelen en stierf eindelijk. S. leed mede niet weinig, maar kwam het ten laatste door gepaste hulpmiddelen nog weder te boven.

T. haalde zich eene ziekte op den hals, omdat hij tegen een' ander, om het meest, witte pruimen, en wel met de steenen, had gegeten.

U. en V. hadden de onvoorzigtigheid, om eens te willen zien, wie van beiden het best de meelbrij kookend heet van het vuur zoude kunnen eten. V. was hierin de baas, maar verschroeide ook zoo zeer den slokdarm, dat hij sedert niet gezond meer leefde. Na langen tijd aan belette doorzwelging gesukkeld te hebben, stierf hij eindelijk van honger, geheel uitgeteerd, een' ellendigen dood.

W. had gewed, om verscheidene nieuwbakken bollen op te eten. Hij deed het ook, maar had zijne maag met dit frisch gebak zoodanig opgevuld, dat hij daardoor de spijsvertering bedierf en ziek werd. Z. wilde dertig eijeren in eens opeten, en bedierf insgelijks zijne maag.

Eenige knapen schoten met pistolen op een plankje, dat hun tot wit diende. Dit plankje omgevallen zijnde, zoude E. het weder opzetten. Maar ziet, eer hij zich genoeg had verwijderd, schiet F., en een hagel, ter zijde af spreidende treft E. zoodanig aan het eene oog, dat hij sedert niet zien kan met hetzelve.

In eene schuur hield men zich bezig met een zwaar gewigt over een' vrij hoogen balk te werpen om te zien, wie dat best doen kon. Eindelijk werpt C. en bij ongeluk, zoo als men dat dan noemt treft het zware gewigt D. zoo geweldig op het hoofd, dat hij oogenblikkelijk dood nedervalt.

Men zoude nog veel meer dergelijke gevallen kunnen opnoemen, indien het noodig ware. Dan, deze weinige voorbeelden zullen voldoende zijn ter aanprijzing van meerdere voorzigtigheid.

Menenius Agrippa, een van die groote mannen, welke het oude Rome zoo beroemd gemaakt hebben, stierf nadat hij te voren Consul geweest was en de eer van eene zegenpraal genoten had, zoo arm, dat van zijne nalatenschap niet eens de kosten zijner begrafenis konden goed gemaakt worden; toen dit bekend werd, riepen de Tribunen het volk bij een en hielden eene lofrede op hem. Zij bragten al het groote, wat Menenius in den oorlog en in vrede had uitgewerkt, het volk in herinnering; zij verhieven zijne zeldzame deugden, zijne onbaatzuchtigheid, zijne matigheid, zijne liefde voor regtvaardigheid, en boven alles zijnen ingekankerden haat tegen den woeker en tegen alle onregtmatig gewin, dat dikwijls op de wreedste wijze den armen wordt afgedwongen; zij sloten eindelijk hunne redevoering met het voorstel, dat het zekerlijk niet tot eer der Romeinen zou strekken, indien een zich omtrent Rome zoo verdienstelijk gemaakt hebbend burger enkel daarom niet naar zijnen rang zou begraven worden, dewijl hij niet rijk genoeg daartoe was. Nu verhief zich de stem des volks, ieder afzonderlijke Romein drong toe, om zijn aandeel, hetwelk zij onder elkander evenredig bepaalden, aan te bieden. Men kreeg eene zeer aanmerkelijke som bij een; maar de Raad, door eenen zelfden roemenswaardigen ijver bezield, scheen het bijna als eene beleediging der natie te beschouwen, dat een zoo beroemd man door middel eener collecte eerst plegtigheid zou kunnen begraven worden, en besloot daarom, dat de nationale schatkist de kosten dezer plegtigheid moest dragen. De Questors kregen bevel om niets te sparen, ten einde dezelve met de grootste pracht ten uitvoer te brengen. Desniettegenstaande echter waren de Romeinsche burgers er op geenerlei wijze toe te bewegen om hunne bijdragen terug te nomen, hoewel de Raad er op aandrong. Eindelijk werd door den Raad en de Volkstribunen gemeenschappelijk besloten, om deze ingezamelde bijdragen aan de kinderen van Menenius te schenken, opdat de nakomelingen van dezen waardigen man niet gedwongen zouden zijn, om met handenarbeid hun brood te winnen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.